

טיב הקהילה

אחרי-קדושים

י"ב אייר תשפ"ה

המסגרת לפי אופק דרושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג 6:49
מוצ"ש"ק 8:07
ר"ת 8:43

סוף זמן קריאת שמע וחפלה

סוה"ק"ש א' 8:19 | סוה"ת א' 9:45
סוה"ק"ש ב' 9:08 | סוה"ת ב' 10:17

המסגרת לפי ששון קי"ז

גיליון מס':

781

טיב המערכת

• נאמן לשלם שכר •

במדינה אחת היה מלך שאהב מאוד את נתיניו ותמיד חיפש איך להטיב עמם. לכן קבע המלך שבכל יום הוא יושב בחצר ארמונו וכל אחד מהנשבים יכול לבוא ולספר על מעשה טוב שעשה ולקבל על כך מתנתו ושכר מאת המלך, ואכן היו בני אותה מדינה שמחים ואוהבים את מלכם והשתדלו לעשות רק טוב כדי לשמח את מלכם והנה יום אחד מציע איש אחד ואומר 'אבקש לקבל שכר על שלא הרגתי את פלוני, התפללתי על כך המלך, מה שכר יש לקבל כאן? ענה לו האיש 'מכיוון שפלוני הכעיסני מאוד וכבר גמרתי בלבי להרוגו, אך כשמוכרתי בן אדוני המלך עצרתי בעדי ולא הרגתי, ענה לו המלך, 'אני אכן שמח שלא הרגת אותו, אבל דע לך בני שאין זה טוב וראוי לכעוס, שהרי כמעט שהובילה אותך מידה מעטה זו להרוג אדם ולמרות ששמח אני בכך אין זו סיפה מספיקה כדי לקבל ממני שכר'.

אומרת התורה 'איש איש אל כל שאר בשור לא תקרבו לגלות עדותו אני ד', מפרש רש"י: 'אני ד' – נאמן לשלם שכר, ואנו רוצים להבין מהו הנאמן לשלם שכר שרש"י מדבר עליו, על איזה שכר מדובר? ויותר מכך, איך מקבלים שכר על איסורי עריות והרי אין שום דרך לקיים את המצוות הללו אלא בשבט ואל תעשה? שאלה זו – היא התשובה הקב"ה מבטיח לתת שכר למי שמונע את עצמו מאיסור, למרות שלכאורה הוא לא עשה שום מעשה שיש לקבל עליו שכר, אבל הבורא יתברך שהוא בוחן כליות ולב, רק הוא יודע כשאדם עומד בניסיון ומתגבר על יצר, והוא מבטיח: 'אני ד' – נאמן לשלם שכר'.

רק הקב"ה שהוא בוחן כליות ולב יודע כמה פעמים מונעת את עצמך מראיה אסורה והוא עתיד לשלם לך על כל פעם ופעם כמו שכתוב: 'דבי חנניה בן עקשיא אומר רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, לא רק מצוות עשה הוא הרבה לנו, אלא גם מצוות לא תעשה כדי שבכל פעם שיהודי מונע את עצמו מאיסור, הוא מקבל על כך שכר'.

(לפי טיב תורה-אחרי)

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

לדתפאר ביהדורינו!

מאמרו של רבי אלעזר ממחיש לנו מה טיבו של זה החפץ להידמות אל הגויים הרי ארמונו שמדובר בשומר תורה ומצוות, והאיך אם כן יצליח להסתיר מעיני הגוי את המציאות האמתית שמשונים הם זה מזה בהליכותיהם? הרי כשיבקר בביתו של הגוי יבקש הגוי לכבדו בחתיכה משובדת של בשר חזיר, או בשאר מאכלי האסורים עליו, כגבלות וטרפות וכדומה, והאיך יגיב על כך? וכי יאמר לגוי שעליו להתבדל ממאכליו? הרי הגוי יפגע מכך! ובהכרח יאמר לו: 'אי אפשי בבשר חזיר' – אין זה ערב לחיכי!

ענה עמוד והתבונן מה הם השלכותיו של הנהגה זו. תחילה לכל הוציא היהודי הזה שקר מפיו, שהרי יתכן מאוד שהבשר ערב מאוד לחיכו, ומי התיר לו לשקר רק כדי שלא לעורר זעמו של הגוי? בנוסף יושבים לידו בנו ובתו, ורואים איך שאינם מנמק את התנודות מן המאכלים רק מפני שאינם ערבים עליו, ומתוך כך באים הם למסקנה שאם המאכלים כן נחמדים לגונם אין שום סיבה להימנע מהם הרי לך טיב החינוך אותו הוא מעניק לצאצאיו...

בנוסף עליך להבין שיבוא זמן ויהודי זה לא יעמוד ביהדותו כלל, הוא יזכר שלא תמיד יכולים להתחמק, ובאין מנוס יתיר לעצמו להתפשר עם יהדותו במצבים מסויימים בתחילה יהיו אלו פשרות דקות שאינן בולטות ועם הזמן יתוספו עוד פשרות והללו כבר יהיו יותר בולטות וכך יתדרדר מטה מטה ר"ל.

על כן אמר רבי אלעזר בן עזריה: אם הנך חפץ להיות יהודי כשה, עליך לגלות שהנך יהודי! אינך אוכל בבשר חזיר כי אבי שבשמים אסר זאת עלי, ומטעם זה איני מתלבש בבגדי כלאים וכן הוא בשאר כל המצוות כללו של דבר, הריני מקבל עלי עול מלכות שמים וכל הליכותי תלויים ברצון הבורא. מובן מאליו כי בדרך זו לא יתרבו עליך ידידים מהאומות העולם אולם אם חלק לך אלקים בינה גם לא תחפוץ בכך, כי למה לך להתידד עם בהמות?...

כלל זה רצה רש"י ללמדנו, שיהודי החפץ להחזיק ביהדותו מוטל עליו להבין שהוא והגוי הם כשני מינים נפרדים, כשם שה'קוף' הוא מין בפני עצמו כך גם הגוי הוא מין בפני עצמו. הללו אינם חברים לו, וגם אם פרנסתו תלויה במשאו ומתנו עמם מוטל עליו להבין שאינם כי אם כשאר אמצעים דוממים המסייעים לפרנסתו, ואסור לו להימשך אחריהם חלילה.

כל האמור שייך בימינו גם לענין הקירוב אל יהודים פורקי עול, כי לדאבונו נידמו הללו אל האומות והינם כגויים גמורים ממש כגובכנזר וחבריו, וכל הנמשכים אחריהם וחפצים בקרבתם עלולים להימשך גם אחר מעשיות ר"ל ולכן עלינו לדעת שכל עוד שאין הקירבה אליהם על מנת להחזירם למוטב אין זו ידידות רצויה. וגם אלו החפצים להתידד עמם כדי להחזירם למוטב, צריכים מקודם להיוועץ ברב ובמורה דרך, לדעת אם אכן ראויים ומוכשרים הם לכך...

והייתם לי קדשים כי קדוש אני ה' ואבדל אתכם מן העמים להיות לי: (כ כו) ופירש"י: ואבדל אתכם מן העמים להיות לי – אם אתם מובדלים מהם הרי אתם שלי, ואם לא, אתם של נבוכדנצר וחביריו. רבי אלעזר בן עזריה אומר מניין שלא יאמר אדם נפשי קצה בבשר חזיר, אי אפשי ללבוש כלאים אבל יאמר אפשי, ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי, תלמוד לומר ואבדל אתכם מן העמים להיות לי, שנתא הבדלתכם מהם לשמן, פורש מן העבירה ומקבל עליו עול מלכות שמים: ***

תדהמה יאחז בכל ההוגים בדברי רש"י אלו! הנה זכה אדם ונולד לאב ואם יהודיים שומרי תורה ומצוות והללו גם חינוכו אותו לשמור ולקיים כל המצוות שבתורה, וכשגדל הלך בעקבותם והרבה בקיומם ובכל זאת הוא ממש בגדר 'גוי'! הקב"ה מואס בו ממש כמו שמואס בגוי! ולא רק כסתם גוי, אלא כהגורעים שבגויים כנבוכדנצר וחביריו, ולמה? כי לא הבדיל את עצמו מן העמים! כלומר, הוא דאג שיהדותו לא תתלבט לחוץ, שהגויים לא יכירו שיש איזה הבדל בינו לבינם.

אם כן אומר הקב"ה אתה כמותם ממש. במבט ראשון קשה מאוד לעכל את הדברים הרי מדובר ביהודי שמאמין בהש"ת ומקיים את המצוות כפי שחינכוהו, אמנם חפץ הוא גם כן בקרבת חבריו, שבמקרה הינם גויים וכיון שידוע הוא שחבריו אלו לא יחפצו בקרבתו אם לא שישווה את עצמו כמותם, לכן הוא מנסה לרצותם בכך, אך אין הוא עובר עבירות כמותם חלילה, רק את מראהו החיצוני הוא משווה כמותם, וכי רק משום כך כבר לא יהיה רצוי לבוראו!...

אולם אחר שמתבוננים קמעה הדבר מתיישב על הדעת. יהודי זה אילו היה מכיר ברום מעלת יהדותו, אילו היה מכיר בגורלו הטוב על היותו נמנה עם אלו שהקב"ה בחר לו לעם והנחיל אותו תורה ומצוות לא היה בוחר בחברים כעין אלו, ולא היה חפץ כלל שהללו יוקירו אותו, מאחר שלעומת מעלתו המה כבהמות נדמו, ולכן לא היה מסתיר מן הגויים צביונו הטורף, להיפך, היה מתנאה בסממני יהדותו, כי היה מבין שזהו כבודו. ואם המציאות הוא להיפך, שהוא כן מבקש להידמות עליהם אות הוא שאינו מכיר ברום מעמדו, ואת התורה והמצוות אינו מעריך כדבעי, ובהכרח שגם אינו מקיימם כדבעי, ובאותה צורה שהוא כן מקיימם לא תהיה ביכולתו להנחילם לדורותיו אחריו.

לפי האמור מובן שפיר מה שמצטט רש"י בהמשך את דבריו של רבי אלעזר בן עזריה: 'מנין שלא יאמר אדם נפשי קצה בבשר חזיר, אי אפשי ללבוש כלאים אבל יאמר אפשי, ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי, תלמוד לומר ואבדל אתכם מן העמים להיות לי, שנתא הבדלתכם מהם לשמן, פורש מן העבירה ומקבל עליו עול מלכות שמים' עכ"ל.

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 100024-0534

י"ד תמוז ה'תשפ"ה | ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב
ההודעות

טיב הבנין

**עבודת היום -
שמחת הרשב"י**

■ **אוד הנעלם** ■

וחוגגים ביום גדול זה - יום ל"ג בעומר, משום שמחת התורה שהיא משמחת כל לב כי כאמור ביום גדול זה מצא רבי עקיבא את התלמידים בדרום, וסמכם ללמד תורה בישראל, ועל ידם תפרסמה התורה לדורות הבאים.

יִיאֹשׁ – שְׁלֵא מַדְעָתָא!

ונמצאנו למידים עז, כי אסור לאדם להתייחס בשום אופן, ורק צריך להתחזק במסירות נפש, שהרי יבי עקיבא גם לאחר שנשפטו עשרים וארבע אלף תלמידיו בתקופה קצרה כל כך, וכמעט שנשתכחה התורה ובאה שממה לעולם בכל זאת אדם עקיבא חיל ועז, וחיפש תלמידים אחרים עד שמצא חמשה תלמידים ועל ידם ובזכותם חזרה שוב התורה להיות קנין לישראל.

ללמד, כי אין ייאוש בעולם כלל, וכמליצה המובאת בספר"ק ייאוש – שלא מדעת! כי האדם שיש דעת בראשו אינו מתייאש, וכשאין מתייאשים ניתן להחזיר במסירות נפש את כבוד התורה וכבוד שמים למקומם.

שמעתי פעם הספד שנאמר על הגאון הגדול רבי חיים שמואלביץ זצ"ל מפי חתנו, דבמרדש איתא שהקב"ה בנה הרבה עולמות וקודם שברא את העולם הזה החריב את כולם. ושם במרדש מוסיף לברא, כי העולם הזה הוא האלף במספר, ואילו תשע מאות תשעים ותשע עולמות שברא הקב"ה קודם לזה נחרבו על ידו.

ותומת המספיד, למאי נפקא מינה כמה עולמות היו מקודם ולמה הוצרך המדרש להאריך ולפרט מספרי העולמות שחורבו. ויתרן שכוונת המדרש ללמדנו דבר זה שאין יאווש בעולם שהקב"ה ברא תשע מאות תשעים ותשע עולמות והחריבם כי לא ראה אותם ראויים להמשך לבנות את העולם הזה. עולם ה-אלף ולא

והוא רעיון הדברים שאמרנו ברבי עקיבא, שלא אמר נושא למרות השבר הכבד שפקד אותו, והלך במסירות נפש לתור אחר תלמידים הראויים להנחיל לעולם את מורשת התורה, ולהעמיד קרן התורה על תלה.

כי קדוש היום

וועל פ' ה"ל מובן, מדוע יום ל"ג בעומר הוא שיל גיל ושמחה לכל כך, כי הרי יום זה הוא יומא היולא דרשב"י, שהוא היום החמישה עשר למלמדים שזכו להעמית התורה ולהחיותה לדורות ישראל, וביום זה מצאנו רבי עקיבא ונפש לשה תלמידה ללמדם ולהסמיכם ללמד לאחרים וגם ביום זה שנפטר רשב"י לימד את בני ותלמידיו ונלה להם תורת הנסתר שלא רצה ללמוד לפני כן. ונסתלק רשב"י ומעולם עודה השמח כל חייו להלל שפעה כמו שהיה ביום קבלת התורה, וכל זאת וכינו בגלל מסירות אחת מסירות נפש של רבי עקיבא ביום ל"ג בעומר שהלך וחיפש תורה תלמידים שיוכל ללמדם התורה שלא תסחבה מישראל, ואחר מסי' זו רביה' שביום זה נמשך לנו גם פטירתו של החנא תלמידו ורשב"י שבו ביום גילה סודות נסתרים.

אודך כי עניתני וזהו לי לישועה

אך, שני עניינים יש בעבודת יום ל'ג בעומר, וכמו שאמר מרן זצ"ל ישראל מרדכי זצ"ל כי אצל רבי שמעון ביו"ט ל'ג בעומר ישנן שתי בחינות: כי בפנים המערה שורות אוניות יום כיפור ועל כל נדדו לנעילה, ובחוץ המערה של שמחת תורה. ושניהם אמת כי גם מזה וגם מזה אלו תנן דייק, כי שניהם הם עמודים בשער היכל ה' לביני ובענין, ועל ידי שתי עבודות אלה יש פתח היכל לפני המלכות ולפניהם יום דם תמימים שבו עובדת ה' חיו.

יושב לומר עוד כי זה שמתאמצים בכל להידחס לפנים המערה בדוחק גדול, הוא לנו כדמיון ומשל להוכיח צער מערה ובכך אנו משתייכים לעבודת רבי שמעון בר יוחאי שסבל צער מערה בחייו. וכאשר אנו בדקים לצדיק בדרך עבודתו המיוחדת לו, אפשר ביותר לפעול ולהתפלל בוכחה, כי ההליכה בדרך המיוחדת לצדיק היא המקשרת בינו לבני הדור החולכים בדרכיו, ואפשר לפעול על ידי זה ישועות גדולות. ומתוך צער מערה אנו פונים אל חצר הבהית לישום בשמחת התורה; כי כאומר קנין שלימות התורה והישגתה באנו בכל צער מערה ובה ונמצא שאנו ממקיימים בעצמנו את שתי העבודות המעמידות את היום.

אשרדינו מה טוב חלקנו

ועל כל אלה נענה ונאמר על שזיכנו הקב"ה לבוא מירונה ולהתפלל בזכות התנא הגדול רבי שמעון בר יוחאי, אשרינו מה טוב חלקנו - על שזיכנו לבוא ולהעמיד ישיבה על קברו, לטעום ממאורו הגדול בלימוד הוזהר הק' והתקיונים ומה נעים גורלנו - על שזיכנו לשמוח בשמחת התורה, היא תורתו של רבי שמעון בר יוחאי, אשר היא הפק נאמר ויענינו, ועתידה להציא אותנו מגלותו ומה יפה לירושלמי - וזכרנו מה שיעשה האדם ביום זה, יעלה ויוציא ויבא לדפון לפני אדון כל.

לשמחה מה זו עושה?

הנה כל אחד תמה בעצמו לשמחה מה זו עושה הרי דורנו דור
יחסים הוא כמלא מוכן המילה. שמעונו שאינו טובות מתחדשות
ובאות הדשים לבקרים ושודר ושבר נשמע הכפזות בבית ישראל
בכל מיני מיתות משונות ומכאובים רעים וגזירות קשות ורעות
מן תעצמות עליו ברוח ובנפש וכל אלה ממיסות אפילו כל ישראל
אם כן כעצמו השאלה בקול גדול: מה פשר השמחה ביום ל'ג'
בעומר אצל רש"י. ואין נעזי להרים רגליו וידיו לרקוד ולטפח
לפזז ולכרכר בשמחה וצהלה כאשר רבים ממני עמנו נאמנים
ונמאנים כאלה יסורים עד שאין הלב מכל ותצילנה אונים
שמעונו באתה וכי לא היה לנו להקנים קול עזקה ובכי לבקוע
ורקיעים ולדקיעו שחקים בחפלי והתנונים על בני ישראל ועל
עם ה' השוב בציון?

שמחת הנפש מרקידה את הגוף

אלא שברור הדבר ומוכח בעליל, שברגע שדורכת כף הרגל על אדמת הקודש במירוץ מיד מרגיש האדם את האתחלתה נדמולה, והוא חשמה לחוש שישתנה ורופאות. וגם אם אינו יודע להסביר את פשרו לו השתחל כבד אחרו על חל"ע כיצא: בכו! אירו לו חסד! מליה חזי נשמתו שמהל על חוקי האור והקודשה שקיבלה במקום קדוש זה, והיא מרגישה מיד עוצם התעלה שהגיע לה מכוון דרש"ב, כי נשמתו של האדם הנמצאת בקברו פנימה מרגשת מיד ברחיטות המקום ובתעלה הנאה מכוון דרש"ב. וכיון שבלב פנימה ר"ר יורן על מקור הישועות השופע שם הרי זה משיפע גם על גופו, לעוררו במרץ עלומים להיות שיש ושמם ולדקדק מתוך גיל ורגעם.

מנהגי האר"י בל"ג בעומר

וּבְשִׁעָה הַכּוֹנוּת (דְּרוּשֵׁי הַפֶּסַח דְּרוּשׁ יב) אֲנִי דְרִיתִי לַמּוֹחַ
שֶׁהָיָה לָשֵׁם פַּעַם אַחַת בְּיוֹם לִגְ בְּעוֹמֵד הוּא וְכָל אֲנָשִׁי בְּיוֹ
שִׁישִׁיב שֶׁם שְׁלֹשָׁה יָמִים רִאשׁוֹנִים שֶׁל הַשַּׁבּוּעַ הַהוּא זֶה הָיָה פַּעַם
שֶׁבָּא מִצְרַיִם שָׁבָא מִמִּצְרַיִם אֲבָל אֵין אֵין יוֹדֵעַ אִם אִזְּ הָיָה בְּקִי יוֹדֵעַ
בְּחִבְהֵמָה הַזֶּה הִנֵּפְלָא שְׁהִיג אֲחִי. וְהָיָה יוֹנָתָן שְׂאִיִּשׁ הָעֵידִי לִי
שֶׁבְּשִׁעָה הָרִאשׁוֹנָה קָדָם שֶׁהָלַכְתָּ אֲנִי אֲצֵלָּה לְלִמּוֹד עִם מוֹרֵי וּרְבִי
שֶׁהָיָה שֶׁהָיָה אֶת הַבְּנוֹת וְהָיָה עִם הָאֲנָשִׁים שֶׁלָּכְתָּ וְשֶׁם לְלִמּוֹד אֶת
הָאֲנָשִׁים מִכּוֹנֵן הַבְּנוֹת וְעִשָׂה שֶׁם יוֹם מִשְׁתֵּה וְשִׁמְחָה. עֲבִל

שמחת תורה שבעל פה

נוכל לשים לב לכך, שמוה"ר וויטאל זי"א אינו מזכיר שום עבודה מיוחדת שעסק בה האר"י הק' בהעלותו למירון עם בני ברק. כמו לימוד ספר הוזהר תיקונים ותפילות ושאר עבודות נשגבות אלא מציינ' קרע עשעה שם יום משהו ושמה.

וסוד הענין הוא מפני שיום ה' נגשל ליומא הדלילא ושמחת ישינא, שהוא זמן של הודו ושומחה על שלמות היצירה אשר על ק' עיקר עבודתו בה ווא דווקא במשהו ושמה. ויום הילולא אין עיקר עבודתו באמירת תהלים ועשיית תיקונים ותפילות וריבוי כביות כן ביום ג' בעומר שכלל ישראל ששים ושמונים על שלמותו שבעל פה ועל הגלות גלות אור צח ומצוהצח אורו של רבי שמעון בן יוחאי אור הוזהר הקדוש אשר תורתו אורו כאור יום חשכת הלילה ומבור גלותו דילני ועלנו, וכמאמר הוזהר הק' (ח"ג קכד:) שבוה הספר, יפקון בין מן גלותא. על כן מה נאה ויאה יום התגלות אור ישועת הגלות לצלול לשמחה וששון. ומהו הענין ענש תלמיד האר"י שנהג מנהג אבילות ביום זה ואמר 'נחם, וכהלשון המובא ע"י מוה"ר וויטאל בשם האר"י: ז"ל: כי ראה בהקנין את רש"י' על עמוד של קבר, ואמר לו אומר לך האר"י שהיה אור גדול כן למא ונתן שם ביום שמחתו.

גיל ודננים

יודעו מאמרו הנפלא של הרה"ק מרדכי ז"ע, ממה ששמעו תיאור מהמבקרים במירון ביום ל"ג בעומר, כי בפנים המערה שורה רוח ואווריר של יום הקדוש, בבכי ובחתונות כבעת 'כל נדף', ואילו בחצר המערה – שרור רוח של שימת תורה בשעת ההקפאת. וכאשר נראה וניכר גם כיום לעין כל, איך שרבתו אנשים ורוקדים ממשי, שעות ארוכות בדוחק ובחום גדול, בכוחות על אנושיים (טמא, כפחוברים יחד, זקנים עם נערים מכל העדות והחוגים) לטאטא שום פיוס לבנות. והוא דבר בלתי מוסבר בדרך הטבע, אשר עיו ראחתי.

שמחת התורה - מנחילי מורשה

וְהָן יָדוּעַ לֵכֵל, כִּי לִתְנֵא הַגְדוֹל רַבִּי עֲקִיבָא הוּא בִסְפֹךְ יָמָיו עֲשִׂירִים וְאַרְבָּעָה אֲלֶף תַּלְמִידִים וְכֻלָּם נִפְטְרוּ בִּימֵי הַסְפִּירָה. וְהָיָה זֶה הַסֵּתֶר פֶּיִם נוֹרָא וְעֻצּוֹם אֲבֵל רַבִּי עֲקִיבָא לֹא אָמַר נוֹאשׁ, אֲלֵא דַּת וְחִפְשֵׁי אַחֵר תַּלְמִידֵי חֲמִשִּׁים אַחֵרִים לְלִמְדָם וְכךָ הַמְשִׁיךְ עַד שֶׁהִרְגִיעַ לְדִרְוֵמָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְשֶׁם מִצָּא חֲמֵשֶׁה תַּלְמִידִים וְיֹבִיגֵיהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן בִּרְיָא (יְבֻמוֹת סב, ב) וְהֵם הָעֵמִידִי שׁוֹב אִתָּה הַתֵּהוֹר וְהַחֲזִיר עֲשֶׂתֶּה לְחֵרֶשֶׁת הַלִּוְיָהּ, וְכַךְ הָעֵבְרִי אֵת שִׁמְשֵׁת הַתֵּהוֹר מִן הַעֲלֹמֹד עַד הַיּוֹם.

הלכות ומנהגי ל"ג בעומר

הנזכר, ובפרט כי רשב"י
ע"ה הוא מחמשה תלמידיו הגדולים של
ר' עקיבא ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג
לעומר עכ"ל.

וי"א הטעם
מלמות (ש"ע)

יב. כשמגלה האב את בנו יניח לו
פאות ויאמר לו כך צוה ה' שאנו בני
א-ל חי (משכיל אל דל כלא א' פרט ב').

יג. מנהג ארץ ישראל שעושים שמחה בתגלחת הראשונה של קטן שמחנכין אותה במצוה להיות לו פאות הראש

לא במנחה
הוא ביום
תקן בשבת
ואומרים בו
(שעה ס' תל"א ס"ב).
יד. התחיל להסתר בל"ג בעומר ולא
הספיק לסיים עד ששקעה חמה, מותר
לסיים את התספורת (אורחות רבנן בשם
החור"א).

ביום ל"ג
ל"ג בעצמו
שמשקילין

טו. כתב בביאור הלכה (ס' רמ"א ד"ה אפילו)
וה"ל: אגב דאיידין בענין תספורת
ראיתי להוכיח ענין אחד מה שאיזה

מהמון נכשלים בו בעונותינו הרבים והוא בענין איסור דהקפת פאת הראש וכמו שאבאר, כי ידוע דעל איסור הקפת פאת הראש יש ג' לאו בתורה והוא הלאו דלא תקיפו פאת ראשכם ו"א דפאת הראש חמוד עוד מפאת זקן דעובר על הלאו אפילו אם מעבירים במספרים כעין תער הדיוני סמוך לבשרו, ושיעורו הפאה הוא מכנגד שער שעל פתחו ועד למעט מן הווי

מקום שהלחי התחתון יוצא ומתפרד
שם וכל רוחב השערות שבמקום זה

לא תגע בו יד להעבירים מצד שהוא הכל בכלל פאת הראש, ומשם ולמטה מתחלת פאת הזקן, וכמבואר כ"ז

בש"ע יו"ד סימן קפ"א עיי"ש, גם אחד המקיף ואחד הניקף הוא בכלל לאו

קבר רשב"י
זה וכמבואר שם. ובעונותינו הרבים
מצוי שמעבירין את הפאות עד סמוך
לשבתו.

לבשרו ממש ואין משיירין כלל ויש
בזה חשש דאורייתא והיה להם לשייר
(פסח דרוש י"ב) ראל ללכת

עכ"פ קצת מן הקצת, וביותר מה יש מהבורחים שבעת שהספר מספר ראשון הוא מגלה לו השער שאצל אנג, והוא מחמת שמוטעין שהושבין שפאת הראש הקדמ רק מה שאנו קורין פאה ולא כן כאשר כתבת והוא לאו גמור דאורייתא לדי' וגם ה' הלא הוא אפילו על הנימף וכל עכ"ל.

טז. יש נוהגים לירות בקשת ביום ל"ג בעומר (ליקוטי מהר"ח בשם הרבה צדיקים).

יז. ולסיום נעתיק דברי הבני יששכר (מאמרי תודש אייר תשס"ג) שכתב וז"ל: מנהג ישראל תורה להדליק נרות ומאורות לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנועץ ביום זה היקר ל"ג בעומר, ט"ב ימים קודם מנוח חורבן ולכבוד ונינוח מאובי

התורה בוצינה קדישא אשר נתלה
ביום הזה ולכבדו ספרו הוזהר הקדוש
המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד
סופו, והיא מאיר לנו בגלותנו עד
כי יבוא משיח דאקנו, ורבינו לפי זה
אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר
השמחה ביום זה על ציון הרשבי"ה הוא
שלאל כדרך הטבע, דכתיב אור צדיקים
ישמח ע"כ.

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

'סיפורי סבתא' לברכה ולא לקללה

מכיוון שבמטבח שלי ישנה פעילות ענפה במהלך כל השנה והברכים ספוגים בלא מעט חמץ, לרועת הנפשי שלי במקום להגדיל את הברכים, אני פשוט מחליף אותם לפסח, ובמוצאי פסח מחליף אותם חזרה. אמנם זו חומרה, אבל עבורי זה רוגע נפשי לפסח.

השנה ניתקתי את ברו המים הראשי של הדירה והתחלתי לפרק את הברכים של המטבח, לפתע אני רואה את הילד הקטן שלי נכנס למטבח ובידו ראש ברו מפוקד, התבוננתי וקלטתי שזה דומה להפליא לברו שלי הסלון, הלכתי לבדוק ואכן לא טעיתי. התברר שהוא שיחק עם הברו ומכיוון שהיה כבר ישן ורוקב הוא נשאר עם הברו ביד. ההשגחה המדהימה הייתה, שהוא שיחק בברו בדיוק באותם כמה דקות שניתקתי את זרם המים הראשי של הבית, כי אם זה היה קורה בדקה אחרת, היינו מקבלים קלחת מים של מבול בכל הסלון והסביבה, אחרי שהכל היה שטוף ומוכן לחג הפסח!!!

ד"ר אברהם שטיינברג

- > < -

'כלי מחזיק ברכה'

סיפר מורי הרב שליט"א: "בחול המועד עליתי לזוכן לברך את העם בברכת כהנים באהבה. לצדי עמד כהן שבידו אף הוא את הציבור, אבל הכל שלא לפי ההלכה. לא צורת פריסת הכפיים לא הכיוונים ועוד הלכות רבות.

כשיצאתי מהתפילה היהודי הזה ביקש לדבר איתי. מתברר שהוא הגיע מחוץ לארץ, לארץ ישראל לחוג את הפסח ובאזור שלו נוהגים שהכהנים מברכים רק בשלושת הרגלים, ועל כן אינו בקיא בהלכות. אמרתי לו שיתבונן כיצד הקב"ה דאג שישגיח מחו"ל ויעמוד לברך בדיוק לידי כדי שאלמד אותו את ההלכות... אכן לימדת אותו את ההלכות וגם הספקתי לשמוע אותו בעניינים אחרים להם היה נדרש."

אסיים בכלל חשוב, אם הקב"ה עשה אותך כהן, או לוי או כל דבר אחר, אין כאן טעויות ותשקיע ללמוד את ההלכות הקשורות אליך, ותשקיע מאמצים כי זה רצונו יתברך!!!

ד"ר אברהם שטיינברג

הפענוח לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח ל' שטח סמאלס בפוסט: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

בר יוחאי אשרי יולדתך

"בר יוחאי, אשרי יולדתך, אשרי העם הם למידתך ואשרי העומדים על סודך [צינוך] לבושי חשן תמיד ואורך".

העיד, שרק בכוח ובסגולת לימוד ספר הוזהר יצאו ישראל מן הגלות (רע"מ נשא קבד): - אף על פי כן ראוי לכל איש ישראל לעסוק בג, שלימוד הוזהר מועיל גם למי שאינו מבין אפילו פשוטם של דברים ואף על גב דאיהו לא חזי מזליה

חזי. והנשמה בוודאי זוכה לאור גדול מלימוד ספר קדוש זה, וכן כתב הרמח"ל בספר 'דרך עץ החיים', שאף על פי שאינו מבין, הלשון מסוגל לנשמה.

פוק חזי מה שכתב בספה"ק 'דגל מחנה אפרים' (ליקוטים ד"ה ישקני) שלשון הוזהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה אף שאינו מבין כלל מה שאומר. כמשל הנכנס לתנועת של בושם, אף על פי שלא לקח כלום מכל מקום ריח טוב קלט עמו. וכן כתב בקונטרס ספר הזיכרונות בשם האר"י, שהאר"י ז"ל הגיד על לשון הוזהר הקדוש שהוא מסוגל לנשמה, וכתב שם ונראה הכוונה שיועיל שגרת הלשון לבוא לידי השגה, עיי"ש.

- > < -

מסופר על הר"ק רבי יצחק אייזיקל מקאלב ז"ע, שכדרך צדיקי עליון היה מקבל על עצמו ייסורים והיה גופ מלא חולי ומכאוב, כשהוא נוטל על עצמו צער השכינה הקדושה וצערם של ישראל, כאשר אפפוח מכאובים גדולים וייסורים נוראים.

מרב שהיו גופ הקדוש והטהור פצוע ומדוכא בחולאים, התפתחו במשך השנים תחת עורו פצעים שאינם מגלדים עד שהיו תולעים רוחשים שם. ואי אפשר לתאר גדול הכאבים והסבל הנורא בזה, שכמעט בבלתי אפשרי בטבע אנוש לעמוד בייסורים כאלה, רחמנא לישון.

וכאשר נשאל פעם כיצד מסוגל הוא לסבול את כל אלה. השיב בחכמה: הרי סבל וצער של זמן קטן מועט יכול כל אדם לסבול! ובכך מחשב אני חשבונות של עולם הרי מה שהיה כבר היה, וכבר מונח בחיק העבר ויותר אין לי עסק בו. ומה שיהיה בעוד זמן מה איני דואג בו כלל, שהקב"ה כל יכול וישועות ה' כהרף עין, ובידו לרפאני ברגע אחד. ונמצא אם כן כל צערי אינו אלא לרגע ההווה, והרי את זה כל אחד יכול לסבול... [העבר אין, העתיד עדיין, וההווה כהרף עין].

טיב זה המעשה יש בכוחו ללמדנו, כלפי האי יומא עילאה ל"ג בעומר, כאשר רבים מאלפי ישראל נוהגים אל הציון הקדוש של בעל התלולא, התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ע, באחרית קדישא מירון, והצפיפות והדחק שם קשה עד מאד. [כאשר המליצו על כך בלישנא דגמרא פ"ק דברכות (ט:). "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", רומז לאותה שעה עילאה 'עת הרצון' של דחק מערות הקדושה ביומא דהילולא דידה]. - ויש להיזהר ביותר שלא לכעוס ושלא להקפיד ח"ו ביום הגדול והנעלה דגן, כדי שלא לקלקל השמחה הגדולה, במקום שעליונים שישו ותחתונים עלו בו בקבלת אור פנימיות התורה.

ובעמדנו כה באחרית דרכי שמעון בר יוחאי, הרי הוא החמיר מאד בעוון הכעס, דהיי אילו עובד עבודה זרה. כדאימה בזהר הק' (רע"מ ח"ג קעט): "מאן דכעיס דאית ליה בכעס סם המוות דעליה אוקמוה מארי מתניתין, כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה, בגין דסטרטא אחרא אתוקדת בבר נש. [תרגום: מי שכוועס כאלו מכניס לגופו סם המוות שעליו אמרו רז"ל 'כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה, שגבלל הכעס הסטרטא אחרא בוערת כל באדם]. ועיין עוד בזהר הק' פרשת תצוה המארץ נוראות בעוון ופגם הכעס, ובתוך הדברים כתוב (ח"ב קפב): "אבל דא שניא מכולא, דכל גופא סאיב מגו ומבר, ונפשא וכולא מסאיב, ושאר מסאבו דעלמא לאו איהו אלא גופא לבר בלחודו". [תרגום: עבירה זו של הכעס שונה מכל העבירות שהיא מטמאת את כל הגוף מבפנים ומבחוץ, וכל נפשו נטמאת מה שאין כן בשאר עבירות שאינן מטמאות אלא את הגוף מבחוץ] עיין שם עוד באורך דבריו המבהירים.

על כן יתגבר האדם בכל כוחו, בפרט ביום קדוש זה להיות נכנע לפני ה' ויתלבש שריון ענוה ויראת ה', וימנע עצמו בכל כוחו מכל כעס וטינא על שום אחד מישראל, ובכך יזכה לקבל קדושת נוראות המקום והזמן, ובכך תתקבל צלותו ובעותו של ישראל קדושים באחרית קדישא הדין.

- > < -

אחד הצדיקים שבירושלים של מעלה בדור הקודם תלמיד חכם מופלג ומורם מעם היה הצדיק הנודע רבי אליהו מייזעס זצוק"ל, שעוד זכיתי בעצמי להכירו בגדולתו העצומה.

וסיפר לי כ"ק אאמ"ר בעל "מעדני השלחן" זצוק"ל, ששנה אחת ביום הילולא ל"ג בעומר, בהיות רבי אליהו בציון הקדוש שבמירון, היה מתאמץ עד מאוד בעבודת המקום, מתחילה בתפילות ובתחנונים בבכיות ודמעות רבות בכיום הכיפורים בתוככי פנים המערה, ולאחר מכן בצאתו אל החצר בשמחה עצומה, היה מרקד בכל כוחו בלשמחת תורה שבחצר הציון, ונמשכו ריקודיו זמן רב כשכל כולו מפוזר ומכרכר בעוז עד כלות הנפש!

אנשיו שהיו עימו חששו לשלומם, אחד שכבר הגיע לגיל זקנה ושיבה, והעבודה המאומצת והרצופה עלולה להשפיע על בריאותו. לפיכך החלו לדבר על ליבו, שמא כבר

הפסק בעמוד הבא <

גרסין בפ"ג דמכות (יז:). "אמר רבא דילידא אמיא - כרבי שמעון תלמיד. ופירש רש"י ז"ל: "כל שאינו יולדת תבשק רחמים יהי רצון שיהא כרבי שמעון" ע"כ.

מכאן מקור הפייט דגן 'בר יוחאי אשרי יולדתך', כדאמרין 'דילידא אמיא כוונתה תלד', דמכח שתייחסים אנו אחר

האם היולדת, שהיא הולידה בן גדול כזה כרבי שמעון בר יוחאי, שעליו הוא מזמור: "נעשה אדם נאמן בעבודך". וכן מוכח במשנת פרקי אבות (פ"ב מ"ח): "אשרי יולדתך", עיין במפרשים שם על אחר.

ומהאי סוגיא כתבו האחרונים שיש בה מקור למנהגם הנאה של ישראל קדושים להוליד את התינוק אל ציון הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי במירון, ושם עושים לו את חינוך החאלאקא, שהיא תחילת חינוכו לתורה ויראת שמים. כדאמר רבא שכל אם וכל יולדת תתפלל 'יהי רצון שיהא בנה כמו רבי שמעון בר יוחאי', לכן מעלים אנו אותו אל רבי שמעון כדי שתתפלל שם על ציון קדשו באחרית דמר שיהיה בנה כרבי שמעון, ובודאי אתרא קדישא הדין מסוגל ביותר לקבלת זו התפילה 'דילידא אמיא כוונתה תלד'.

וכתב הגה"ק ממונקאטש זצוק"ל בספה"ק "שער יששכר" (אייך, מאמר גל עיני ס"ק ה) חולק: "רש"י ז"ל פירש, דילידא אמיא כרבי שמעון תוליד, כל שאינו יולדת תבשק רחמים יהי רצון שיהא כרבי שמעון ע"כ. יש לרמז בדבריו הקדושים על פי הנודע שרבי שמעון בר יוחאי הוא נשמת משה רעיא מהימנא. - אלא שביקשו שהיא בן הנולד כמשה רבינו זהו לא שייך, כמ"ש (דברים י, י) 'ולא קם נביא עוד בישראל כמשה', אבל כרשב"י מותר לבקש שיהא בבחינתו".

"וזהו שתבשק רחמים יהא רצון [בגיטריא מש"ה עם הכולל, כמבואר בהאריז"ל כ"פ והוא בחינת משה] שיהא כרבי שמעון".

"הקב"ה ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום (ר"ה יא). נמצא שבו ביום ל"ג בעומר נולד גם כן רבי שמעון, על כן היום הוא ל"ג בעומר שהוא יום לידת רבי שמעון, וביקשו בעת לידתו, יהא רצון שיהא כרבי שמעון, כי יומא קדוש לעת רצון ביה".

"וגם היום הוא נקרא 'עת רצון', מפני הייחודים והסתלקות הצדיק רבי שמעון בר יוחאי בהאי רעוא כנודע. על כן רמזו גם כן יהא רצון שיהא כרבי שמעון, כנזכר בלשון רש"י עכ"ל"ו.

- > < -

סיפר לי הר"ה רבי דוד פקשר זצ"ל, שהוא זכה לשמש את הר"ה רבי מרדכי סלאנימער ז"ע גאב"ד עיר"ה טבריה ת"ו.

בסוף ימיו כשהתגורר פה עיר"ה ירושלים ת"ו, היה הצדיק סגי נהור, והיו קורין לפניו מתוך הספרים. גם רבי דוד ז"ל כשהיה משמש לפניו נצרך פעמים רבות לקרוא לפניו מתוך הספר, וכאשר כמה פעמים קרה שטעה בקריאתו, היה הצדיק רבי מאטיל שומע ומתקן תיכף, בין כשקרא בגמרא בין ברמב"ם או בראשונים וכיוצא שהיה בקי בהם בעל פה בלשון המדויק!

בין שאר הלימודים הרבים שהיה לומד עימו, ביקש ממנו הרבי גם לקרוא לפניו מתוך ספר הוזהר הקדוש.

באחד הימים כשהוציא מן הארון את ספר הוזהר, פנה אליו רבי מאטיל ואמר: מן הסתם תמה אתה בליבך, מה לנו כי נעסוק בנסתרות ובלמוד הוזהר הקדוש, אחר שידענו כי אפס קצוה תראה וכולו לא תראה, ואין אנו יכולים לעמוד על סודו, כי נשגבים הדברים מבנינו. ואם ראשונים כמלאכים היו עמלים כמה ימים להבין מאמר אחד בזהר על בורין, אנו כחמורים מה לנו ולעסוק זה, אשר לא כל מוחא סביל דא. - הלא טוב לנו יותר לנצל הזמן בעסק גלות התורה, שיש לנו בה השגה והבנה.

ברם הוא מותיב לה והוא מפרק לה בתורת, ראשית הרי אנו כאן כיום כמו ביריד גדול, שצריך לחטוף ולתפוס מכל הנמצא ומכל הבא ליד. שרשרה פנים בתורה, זה לומד חושש וזה משניות וזה גמרא והתחם תופס מן הכל כדוגמת היריד' שנמכרים בשוק סחורות רבות במחיר מול ביותר ויש לתפוס מכל הסחורות כולם...

שנית הרי אמונים אנו על דברי רז"ל שבמה שהאדם עוסק למטה יעסוק גם שם למעלה, ולכן אם כאן בעולם הזה אנו עוסקים בדברי הוזהר, כן בודאי לעולם הבא נעסוק בלימוד וזה, ובאם לא נבין את הוזהר ניכנס אל ישיבתו של רבי שמעון בר יוחאי ז"ע. וכאשר נשב שם בהיכל התנא האלקי, הרי בודאי יפרש לנו את עומק כוונת דברי קדשו.

וסיים רבי מאטיל בחיוך קל: כלום יש לך אושר גדול מזה, שהתנא האלקי רש"י נכבדו ובעצמו ירדו נפלאות מדברי תורתו! הלא כל חסדי עולם לא ישוו בה! וכמ"ש 'אשרי העומדים על סודך, לבושי חשן תמיד ואורך'.

המורם והגלמד מטיב זה המעשה, שאף כי בודאי קצרה דעתנו להשיג עוצם עוזו נוראות מעלת ספר הוזהר הקדוש, שכל כולו מלא גנוי דמלאכה ובכל אות ואות מספר הוזהר גנויים סודות גדולים ונוראים, שהרי כולו נכתב ברוח הקדוש שהופיע מן השמים על התבארי קדישא שהיו כולם מחזדי חקלא שכל מעשיהם לשם שמים להכרית קוצים מכרם בית ה' ולהקים שכונתא מעפרא. ואין ערוך לקדושת ומעלת ספר הוזהר, אשר רבי שמעון בעצמו

יצא ידי חובתו בעבודת מירון ואפשר לחזור הביתה – אך רבי אליהו לא אבה לשמוע אליהם כלל! הוא המשיך בעבודת הקודש וביריקוי אש להבת שלהבת, כשכל כולו אחוז דבקות עילאה בהלולא קדישא דבר יוחאי! וכל ההפצרות שהפצירו בו בניו שכבר התאמץ כאן יותר מדי, וצריך לתת את דעתו לשוב לביתו לא הועילו כלום.

משראו שמועג המצב קרוב לידי סכנה, ניגשו בחרדת קודש אל חדרו המפורסם של הגאון הצדיק המקובל רבי אשר זעליג מרגליות זצוק"ל, איש מירון, שהיה ספון בתורת הרז בחדרו הנודע שלמעלה בעליה שמעל הציון, והפצירו בו בתחנונים שירד למטה אל החצר,

וינסה להפסיק את רבי אליהו מירקודיו ולשדלו לשוב לביתו, כי הוא נחלש מאוד, ועלול לבוא לידי סכנה חלילה.

רבי אשר זעליג זצ"ל נענה תיכף ומיד, וירד מהרה בגרם המדרגות ונחפו הישר אל רבי אליהו, הוא טפח על שכמו ברוב אהבה ובידידות ר' אליהו! ענה אליו בחביבות מן הנראה שכבר יצאת ידי חובתך בעבודת היום בהידור רב, ועתה מן הראוי לתת את דעתו לשוב לביתו!

לפליאת הכל, ענה לו רבי אליהו בתמיהה: וכי כיצד ניתן לעזוב את הציון הקדוש, כאשר עדיין לא ראיתי את רבי שמעון זצ"ל? על אחר נענה אליו רבי אשר זעליג זצ"ל, כמו שמבין היטב לרוחו: הלא יודע אתה היטב שאם זוכים ניתן לראות את רבי שמעון גם בבית!

ומי יבוא בסוד קדושים.

ואילו הגאון המפורסם רבי פנחס עפשטיין זצוק"ל ראב"ד דפעי"ק ירושלים אל היה נוהג לנסוע למירון בל"ג בעומר. באחד השנים נצרך ביום זה לערוך נסיעה דחופה לכפר אחד שבגליל העליון, כדי להסדיר את ההשגחה של בית השחיטה שבת בתוקף אחריותו וסמכותו בועד הכשרות של הבד"ץ.

מטעם העדה החרדית סידרו עבור הרב ופמלייתו, רכב מיוחד שיקח אותם אל המקום הלך ושבו. – כאשר הגיע הנהג הערבי אל בית הרב כדי לקבוע עימו את סדרי זמני הנסיעה, ידע שביום זה מתאספים יהודים רבים בהר מירון, והבין לתומו שבזדאי יחפץ הרב הגדול להגיע גם כן למירון. ואמר לו, שמצידו יהיה מוכן לבוא בבוקר השכם כדי שיספיקו להגיע מירונה, שכן הדרך מאותו כפר אל מירון אינה רחוקה כל כך.

חשש רבי פנחס שאם יסרב לערב, ויאמר שאינו רוצה לנסוע מירונה יהיה בכך משום חילול השם, כי לא יבין הגוי מדוע זה משתטח הרב הגדול מן הנסיעה שהרבה יהודים מקפידים עליה. והחליט שאם בין כך נמצא הוא בדרכו קרוב אל הקודש, מן הראוי לסור שמה.

כשהגיע אל אתרא קדישא מירון, התפעל והתרגש עד מאוד מעדל ההתעוררות שהיתה שמה הן מן התפילות והבכיות דיום הכיפורים שבפנים והן מיריקוי הקודש דשמחת תורה שבחוץ. – כשחזר משם אמר למקורביו: לאחר שראיתי במו עיני כיצד נראית מירון בל"ג בעומר, הייתי שמת מאוד שותקן לי עוד כיו הודמנות...

- > < -

מסופר על אחד מגדולי ראשי הישיבות, שהגיע אליו איש יהודי ובקשתו בפני, חפץ הוא ומשתוקק לקחת לו לחתן [איידעם] את אחד הבחורים הלומדים והעילויים שבשיבה הקדושה. אבל תנאי מוקדם הוא מתנה, שיהא זה הבחור מבחירי המופלגים שבשיבה, והוא נוהג בהטחה ברורה שימלא וישלים עבורו את כל הצטרותיו בשלמות מחלל ועד כלה, כדי שיוכל להנות בתורה

להבין עמוקי סודותיהם
חגים מועדים וזמנים
עם תורת הקבלה

**הסדרה המיוחדת שתוכל בס"ד
ליכנס לכל מועד באוירא טיילא
ובתענוג רוחני לחוש את אור המועד**

חג הפסח
ספירת העומר
חג השבועות
בין המצרים
ראש השנה
עשית ויוה"כ
חג הסוכות
שוכבים
חנוכה ופורים

מכאן ומש
הרב רבי הירש
בשם ביהמ"ד
הבית החדש
לדבריהם
ורביהם מביא
העדות והקדושים
קדושים וחדושים
ברבי רבי הירש
מכאן ומש
הרב רבי הירש
מקורות על הברכה

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
בתיאור חתום המהר"ם רבי בנימין זאב

שנים רבות וטובות. עשה ראש הישיבה כבקשתו, והציע לפניו את אחד הבחורים הטובים והמצטיינים ביותר. היהודי שמח מאוד בדבר, והצעה מצאה חן בעיניו, ולקח עימו את הבחור אל מקום מגוריו, שם הלישון מלוושים נאים ומתוקנים כמענה בעלי בתים חשובים המלבישים את חתניהם... וכך לקחו עימו להתלוות אליו בכל שבת לבית הכנסת.

לאחר שבוע שבועיים פנה הבחור עדין הנפש ושאל בעדינות את האישה: היכן היא הכלה דגן? זו שאמורה להיות אשתו.

ענה האישה בפליאה, וכי נדברנו מחתונה או מכללה? לא נדברנו אלא מכך שתשמש לי אתה בתור 'חתן' עבורי ותהיה 'איידעם' בשבילי...! ותיכף הסביר עצמו: היות ורואה אני כבר את שאר הבעלי בתים החשובים שבעירנו כשהם מתהלכים בשמחה מדי שבת וחג בלויית חתניהם החכמים והנעימים לבית הכנסת, לכן חפצתי גם אני ללכת לבית הכנסת בליווי של חתן חשוב, אבל אם בלילה אתה חפץ, אין לי בת בשבילך...

בטיב משל ומליצה זו יש הרבה מוסר השכל, ישנם רבים הנוסעים למירון משום ש'כולם' נוסעים... או משום שהרב או האדמו"ר נוסע... וכדומה. אבל אם אנו נוהגים אל לבנו את מטרת תכלית הנסיעה, ורק בגלל ש'כולם' נוסעים, הרי הוא דומה לאותו איש שלקח חתן ואיידעם מחמת ש'כולם' יש... בלא שיהיה לו בת להשיאה.

לפיכך יש להתבונן מעט בנפשו, בטרם ייצא לדרכו, כענין כל מצוה הצריכה התבוננות והכנת לב ונפש. להיכן נוסע? ועל מה ולמה נוסע? וכיצד יראה את פניו לפני הצדיק שכל רז לא אניס ליה. וכך ישוב בתשובה על עיונותיו, והחי יתן אל לבו, להתקשר בקשר עליון ואמין בקדושת נשמת בעל ההלולא ובהיותו בציון קדוש יתן את דעתו ולבבו בפנימיות זו ההתקשרות בלב ונפש חפצה כל אחד ואחד לפום דרגא דיליה.

ובעמדתו על מפתח אתרא קדישא מירון, מחובתו להאיד סבא נכונה, בטעם שאנו מרבים לפקוד מקום נורא וקדוש זה, יותר משאר מקומות הקדושים.

ויבאר על פי טיב מעשה נורא מבעל ההלולא שראיתי בוהר הקדוש (ח"ג נט): שהיתה פעם שנת בצורת ועצירת גשמים ובאו התלמידים לפני רבם רבי שמעון בר יוחאי כשהיה בדרכו אל חותנו רבי פנחס בן יאיר, ושטחו בפניו את בקשתם שיבקש שירדו הגשמים.

אמר להם רבי שמעון, שעצירת הגשמים באה מחמת שעדיין לא תקנו את 'יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה' כראוי, אבל עתה ראיתי כי בא התיקון למתכונתו, ובקרב יחזרו הגשמים בעזרי לבוא להשקות את הארץ, ואם בשביל זה באתם יכולים אתם לשוב בשמחה לבתיכם.

והוסיף רבי שמעון בר יוחאי עוד לומר להם, שאם ברצונם

לעילוי נשמות

הרבנית חנה הענא ע"ה
בת דוד'ג' דוד בטרמן זצ"ל
א"ח בוש"ל בעל מעדני השלוח
• נלב"ע יאיר • ת.נ.צ.ב.ה. •

ללמוד תורה יכולים הם להישאר אצלם. וממשיך הוזהר הקדוש (שם ס.) ומספר דברים כהווייתו, התלמידים את רבי אלעזר בן רבי שמעון לומר תורה.

פתח הרב ואמר, שנבד ואבירו מתי בהקריבם אש זרה כשהקטירו את הקטורת והחטא שלהם היה שבאותה עת היה רק אהרן הכהן ראוי להקטיר קטורת

ולא איש אחר זולתו, ולפי שהם הקריבו את הקטורת בחיי אהרן אביהם לכן נענשו במיתה.

וכאותו הענין אמר רבי אלעזר לתלמידים, כאשר עומד אני כאן לפני אבי רבי שמעון ולפני זקני רבי פנחס בן יאיר, כיצד רוצים אתם שאדבר אני בפניהם בדברי תורה, הרי הם קודמים לי ואיני יכול לפתוח פי בדברי תורה בפני אבי ובפני זקני.

כאשר שמעו רבי שמעון בר יוחאי ורבי פנחס בן יאיר את דבריו החוצבים עמדם ונשקוהו לרבי אלעזר על ראשו, עד כאן תוכן דברי הוזהר הקדוש.

ואשר לפי זה עולה ונשאלת השאלה מאליה, אם כן מדוע מרבים אנו ומקדימים להשיב פעמנו אל אתרא קדישא מירון, שם ספונים וטמונים רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר, הרי כידוע הם היו דור חמישי לתנאים ויש בארץ ישראל כמה וכמה קברי צדיקים מדורות שלפניהם כמו שמעיה ואבטליון שהיו מן הווגות שמעון הצדיק שהיה משיירי כנסת הגדולה ועוד רבים וטובים שהיו הרבה לפניהם כמו כמה מן הנביאים והמלכים והאבות הקדושים וכיוצא בהם.

ברם התיירץ על פי פשוט, הרי ידוע שרבי שמעון בר יוחאי הנחיל אותנו ונתן לנו מהנות טובות לרוב, כמו ספר הוזהר הקדוש, ומכילתא דרשב"י, וכן כל כתבי האר"י ז"ל בנויים ומיוסדים על דברי הוזהר הקדוש, ועל כולנה מאמרי רבי שמעון בר יוחאי המובאים פעמים רבות בגמרא. והרי שרבי שמעון הוריש לנו אוצר בלום גם בכמותו וגם באיכותו והיא הסיבה הפשוטה שאנו מקדימים את רבי שמעון בנסיעתנו למקומות הקדושים.

אולם על דרך האמת בפנימיות התורה, יש כאן סוד גדול מרזון עילאין טמירין, שהתנא האלקי בעל ההלולא רבי שמעון בר יוחאי ז"ע יש בו כוח גדול לפתוח בפנינו את כל השערים לעילא ולתתא. כמ"ש בוזהר הק (ח"ב לה): "אתו רבי תיאר רבי יוסי אשתטחו קמיה ונשקו ידיו, ובכו ואמר גליפין עלאין ותתאין זקפן רישא בגינך. עבד קדושא בריך הוא ירושלים לתתא נקוונא דלעילא עבד [רשב"י] שוירי קרתא קדישא ותרעו. מאן דעילא לא עילא עד דיתפתחן תרעין. מאן דסליק לא סליק עד דיתתקנן דרגין דשוירי. מאן יכיל למפתח תרעין דקרתא קדישא ומאן יכיל לאתקנא דרגין דשוירי, דא רבי שמעון בן יוחאי! דאיהו פתח תרעין דרגין דתתקנא, דאיהו אתקין דרגין עלאין. וכתבי (שמות לו, כג) 'יראה כל זכורך את פני האדון ה', מאן פני האדון ה', דא רבי שמעון בן יוחאי, דמאן דאיהו דכורא מן דרגינא בעי לאתקנא קמיה" ע"כ.

לפיכך בעמדתו כה בהאי יומא בספירת 'הוד שבחוד', נודע שהוא עת הרצון והנעלה שכל 'תרעין פתחין' בו. – לכן עולים ומתכנשים המוני בית ישראל לשפוף שיה צקון לחשם באתרא קדישא ידידיה, כדי שיפתח לנו את השערים ויכין את המדרגות להתקבל בהרמים וברצון כל תפילות ובקשות עמך בית ישראל, ויהיו נא אמרנו לרצון לפני אדון כל.

- > < -

תורתנו מן לנג היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו אדונינו בר יוחאי

מוקד הזמנות ספרים

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

קו ההזמנות של מכון טיב

0733-22-76-09

של הנח"צ

הספר אצלך

אסדות דא' משלוח

הספר אצלך

הספר אצלך

הספר אצלך

shivti11@gmail.com

ירושלים 7 ישיבה 078-10455 078-3331109 | רח' ישיבה 7 ירושלים

יהודי יקרי! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך נזקק להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגועיך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173